

1846 въ Милано, училъ при Моцартъ въ Виена и Цингарели въ Милано; професоръ въ Миланската консерватория. Композиции: сонати, ронда, капричи, вариации, токати и др. — за пиано, на 2 ръже, „Соната, каприче и вариации“ за 2 пиана, „Интродукция и рондо“ за пиано на 4 ръже. П. е първият, който пише на три системи за пиано въ денната си творба „32 esercizi in forma di toccate“.

Полиритмия (отъ гръцкото поли = много и ритъмъ) се нарича, когато партиятъ на една композиция за много гласове иматъ различенъ ритъмъ. Богати съ П. сж творенията на майсторитъ отъ срѣдновъковieto, включително и XVI в., които довеждатъ до най-големъ разцвѣтъ и изкуството на самостоятелното водене на гласоветъ.

Политоналитетъ, Polytonalität — буквально = „многотоналностъ“ — терминъ, който се употребява въ съвременната (нова) музика за означаване на едно ново сръдство, при което два или повече гласа, или група гласове, въ различни тоналности, се срещупоставятъ единъ на другъ, и чрезъ това се достига до едно пошироко разврѣщане на хармоничнитъ функции. Понеже при П-а хармоничнитъ се намиратъ въ пълна зависимостъ отъ линейното разположение на отдѣлнитъ гласове, то той (П.) се явява сжщо и като едно разширение на възможноститъ, които се криятъ въ тоналитета, — така че, на П. може да се гледа сжщо и като на едно разширение на понятието за тоналитета. Чрезъ политоналното хармонизиране се предава една по-голяма яркостъ на главнитъ гласове. При П-та се употребяватъ предимно тоналности, които сж въ паралелни и доминантови отношения, а сжщо и такива, които сж въ полутоново отношение, като връзката се получава чрезъ функцията на чувствителния тонъ (гл. Тоналностъ и Атоналитетъ).

Полифония (отъ гръцкото поли = много и фони = гласъ) = многогласие — прибавяне на нѣколко контрапунктни мелодии къмъ една (дадена) такава, при което се спазватъ правилата за самостоятелното водене на гласоветъ на простия, двоенъ и др. видове контрапункти. (гл. Контрапунктъ).

Полка, (Polka) отъ чешкото pulka = полустъпка) — танцъ отъ чешки произходъ, съ маршоподобно умерено движение, въ $2/4$ тактъ, танцувайтъ особено много презъ първата половина на XIX в. Виенскитъ Щраусовци, Сметана и Дворжакъ сж писали композиции отъ този родъ. Въ Чехия, дето П-та се танцува най-много, има нѣколко разновидности: Madera, Dupak, Okroszak и др. Ритъмътъ на П-та се смѣта като характеренъ за чешката народна музика. Сметана е поставилъ нѣколко П-и въ операта си „Продадена невѣста“, а сжщо и Яромиръ Вайнбергеръ — въ „Шванда-гайдарьтъ“ („Полка и fuga“).

Половинни инструменти — се наричатъ по-малкитъ отъ нормалнитъ (цѣли) инструменти: половинъ цигулка, половинъ чело, — предназначени за деца.

Половинкинъ, Леонидъ Алексеевичъ — талантливъ композиторъ, род. 13 авг. 1894 въ Тоболска губерния, училъ право и музика въ университета и консерваторията въ Москва. Композициитъ на П. сж написани съ голяма техника и съ знание на музикалнитъ традиции, но понеже не отразяватъ съветска идеология, въпрѣки нѣкои модерни приеми, не принадлежатъ къмъ творбитъ на компониститъ отъ крайния лѣвъ фронтъ на руското музикално творчество. Писалъ: „Прологъ“ за оркестъръ (за Октомврийския юбилей), две сонати, една рапсодия (1930) и други творби за пиано, пѣсни.

Полонеза, пол. polonez. ит. polacca, фр. polonaise, нѣм. Polonäse — полски танцъ въ $3/4$ тактъ, въ умерено темпо, съ характеренъ ритъмъ на първото време (а цѣлия тактъ обикновено .

което се силно акцентира. Пълниятъ началенъ тактъ и заключението на третата тактова частъ (женско заключение) сж характерни за П-та. Нѣкои смѣтатъ П-та не за народенъ полски танцъ, а такъвъ на дворцитъ и благородницитъ — нѣщо което не е напълно основателно, защото има много полски народни пѣсни съ ритъма на П-та. Други пъкъ оспорватъ полския й произ-